

НОВИ

ПРЕЗИЊ

→

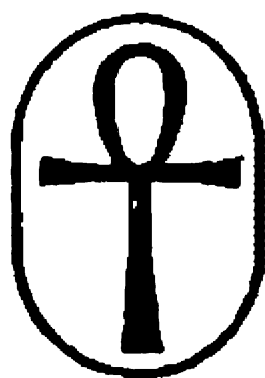
4

1962

НОВІ ПОЕЗІЇ

1962

Ч. 4

В-во Нью-Йоркської Групи

Нью-Йорк

1962

NEW POETRY

1962

№ 4

*An Annual Ukrainian — Language
„Publication of „The NEW YORK GROUP”*

Обкладинка роботи ЮРІЯ СОЛОВІЯ

Всі права застережені

Річник „НОВІ ПОЕЗІЇ”
Редагує Колегія
Адреса:
The New York Group
2329 Hudson Terrace E 11, Fort Lee, N.J.
U.S.A.

Printed by Orel, 363 Grove St., Perth Amb.

З М І С Т :

Емма Андієвська	5
Юрій Тарнавський	11
Богдан Бойчук	17
Женя Васильківська	23
Богдан Рубчак	29
Віра Вовк	35
Патриція Килина	37
Вадим Лесич	43
Василь Барка	46
Вісенте Алейксандре	52
Юліян Пшибос	60
Жак Превєр	63
Ів Бонфуа	64
Жорже Ліма	65
Мануель Бандейра	68
Артур де Азеведо	69
Гарт Крейн	71
Ділан Томас	74
Про авторів	76

Емма Андієвська

ЛІГУРІЙСЬКЕ ПОБЕРЕЖЖЯ

Горé згорнено — і на вузол.
Нема дороги для тих, що низом.
Покійника горою везуть.
Ще поворот, ще карнизом,
Море внизу.

Море внизу — низане, низове,
Покійника на ім'я назива:
Обізвись, о без вісти пропавший!
Море не ївши, море не пивши.
Де ти, душе?
Де ти, бувши?

Покійника горою везуть.
Ще поворот — і ніколи назад.
О тільки б знати, о тільки б знать...
Море.

ПРИСМЕРК

Присмерк перснем пристань виприскує,
Стогнуть долини під вогкою праскою.
Камінь на шию — і в тишу ряска,
Тільки рясніють від риби rischi.
Крик, як кадило — копиця сонна.
Коней купають, свічки з копита.
В свічку, як в сіно лягають спати.
В слух парусинний проходять катер:
„Хай завтра, хай потім, другим потопом”.
Присмерк на воду наводить призму.
Кожне кружало міняє розмір,
Кожне кружало — вшир, і в розмах.
На шию камінь, хай завтра розум.
Присмерк.

ДЕЩО ПРО КРИЛА

Довго стигло, довго вкладалось,
А потім блискавкою далось, —
Й дедалі далі крила Дедала,
Долю з долу не видно здаля.
Від крил не покаєшся, замучать власника,
Хоч як не засовуй їх у піджак.
Крила Каїна лежать на узліссі.
Крила Авеля полоще град.
Крилом курчати стріпоче лихо,
Щоб потім накрити стемфальським крилом,
Бож навіть обрубок крил з-під лахів
Просвітить крицю і пролама.
Не викрешеш крил назад у недійсне,
Назад не загониш в м'ясо, в кістки.
Кажуть: діється. Кажуть: вбивство.
Кажуть. А крила мечем навскоси.

З НІШ НА СВІТ

Північчю перебите прядиво —
Повною пригорщею душу придави.

На сходах калоші світла залишені
Калошами святих, що вернулись з ніші.
Добре святим — і вашим і нашим —
На землю легше дивитись з ніші.
Ходять по землі листоноші.
У листонош, як ложки, волосся.
Дехто вдяг, замість шапки, калюжу,
Дехто пів тіла кинув лежати.
Дехто, у кого на пальцях перетинки,
Місто небом перетина,
Щоб далі від діл, від вулиць вузьких
Вузькими вуличками женуть візники,
Женуть до порону, де во'рони з пари
Роблять знаки і зникають.
Північ минають, бо скрізь мана.

З пари візники й листоноші.

ОКОЛИЦІ

Габою губиться сузір'я.
Губою голубник порушили,
І пролилась у неозоре
З конячих більм сметана пряжена
І всіх зробила осоружними.
„В природі повелась дворушність”
Бреніла над словами навстіж
Від лоску випнята прозорість,
За пазухою грівши помсту.
Крізь вікна вистеляли повстю
Від вечора і до зорі.
Неонні трубки комарів,
Мов ковніри на ліхтарях,
Мов хто навмисне їх створив,
Щоб з вечора і до зорі,
Навівши на природу повню,
Аж тіні бракло. Сіті сохли
Від неба до землі, хоч ними дихай.
Нещастя, що від щастя глухло,
До ранку прогудівши вуха —
У кожного своя утіха:
Хто сушею щоночі душиться,
Хто океаном задихається.

Хто кається, тому прощається.
Чи не прощається ніколи?

З БІОГРАФІЇ ЛИСТКА

Зміна зманює шкірку з листка.
Листок в постолах, блимають литки.
Листок відтінює настрої квітки —
Нехай хоч тінь від листка шорсткіш!
У листка тоненька шия,
Все, що зшиють,
Теліпається на листку.
Ходить листок з сучка на сук,
Щоб павукові зсукати нитку
Й спустити, росиною, підваживши
кінець.

Листок — молодець,
Листок — паїнька,
Навшпиньки ступає,
Щоб не пошкодити переливи сусідів.
Листку не спиться,
Листку мариться,
Що він окарина,
Що він лисиця.
Листок у гості до краплі проситься:
„Дайте наперсток води напиться,
Я до вас від щирого серця,
Дозвольте, не сердіться, сестро”.

Листок проситься, аж чути на покосах,
Аж лица на листку нема.
„Спокуса”, —
Зідхають сусіди, яких не трусить,
Яких не кидає ні в холод, ні в жар
Відблиск ножа.
Не спиться листку.

Юрія Тарнавський

ПОЕМА НА ШІСТЬ СТОРІНОК

I.

Я жду,
щоби впав сніг.
Тоді від його вероналю
засне твердим, як сургуч, сном все
місто,

й не пам'ятатиме ніхто
про підступну дволичність
майбутнього.

День теплим віддихом
потоне у м'яких подушках неба,
і мерехтітимуть голі скелі вечора
раціональним морозом зір.

II.

Моя сугте,
чому таким невловимим є твоє обличчя?
Коли я шукаю тебе,
то чи мовчанкою ти стараєшся
підкреслити свою присутність?

З кімнати у кімнату ти втікаєш,
та серед темряви мені не чути нічого,
тільки утоплену у плесах килимів
луну моїх пристрасних кроків.

Ш.

Вірші кімнат,
не із слів ваша поезія!
Часами, повернувши голову, крізь
двері кабінету
мені видно на синім пергамені стіни
різьблену каліграфію червоного крісла.

Епітети картин. Синтакса
розположення.

А вікна!
— Під захід сонця простір неба
втягає в себе темряву, як старе срібло.
Рожевим наповняється скло шиб і
бринить забутою мелодією
— від віддиху, чи то від тиші.

IV.

Чотири дні, чотири ночі,
і знову три і три.

Я люблю оглядати фотографії,
бо їхні сині пелюстки
будять в мені солодке щастя смутку.
Мій Боже, скільки літ!
Яким тонким було моє лице...

У склі вікна, наче водяний знак,
бліда тінь ніздрів.
і осіда чоло на дно холодне фотографій.

V.

Віденський ресторан серед бузка,
печеня з оленя, на-дико,
циганська музика,
весна...

І вікна всі відкриті на цвинтар.
— Як спомин, чи як мрія.

Я люблю думати про смерть.
В ній є свій чар.
Воңа, немов минуле, повна меланхолії.
Вона далека —
як весна!

VI.

Учора
не помер ніхто,
тому сьогодні не ховають,
хоч і неділя.
День минув.
Скоро піду спати.
Не спущу жалюзі,
нехай гойдається на стінах
червона пуста вулиця.

А завтра рано ранок
закриє мені очі білим простиралом..

— Це, якщо впаде сніг.

А. Оленська—Петришин

Рисунок 1962

О Соловій

Порід 1961

Богдан Бойчук

ЦИКЛ ТРАДИЦІЙНИЙ

(ЗАМІСТЬ ГОЛОСІННЯ)

*Ой прийди, Марусю, до столу —
Да пусти голос до двору,*

Весільна

та пусти голос, як хустину, подвір'ям —
та нехай споминів вітер краєчками зімне

та нехай скроплює тихими росами жало,
хай твоїм голосом туга окутує шию:

бо твого милого тіло милує земля,
бо твого милого кров'ю дозріє весна.

ЗАКЛИНАННЯ

Чекай — аж Бог притулить голову
до сонної землі й зогріє ласкою
до жовтих квітів і рожевих вишень.

Налий тоді в полумисок води надій
і запаху рум'янку —
і вимий на світанку сонце
білим рукавом.

Чекай мене —
під тишею стрункої тіні,
яку поставить день від заходу
на сумерк;
чекай під ніжним шелестом думок;
під спомином любовних поглядів,
щогнулися під тягарем
несмілих вій;
під свіжими піснями уст,
що джерелом вливалися в твої уста:

чекай мене.

ЛИСТ

Дівчино,
по теплому від втоми мармурі
мандрівників
твій сміх
зеленим виноградом в'ється:

і почування їм ростуть з клітин,
які, мов вітер, хочуть задихатись
листочками дотику,
де яблуневий цвіт
твоїх рамен.

То хай коралі уст прядуть
зелений виноград,
що між словами буде заплітати
розмай бажань
під стріхою безмовних днів
в зелені свята.

Б о г д а н Б о й ч у к

ДІВОЧИЙ СВІТ

Заплітали долю у вінки
веснянок
і мочили коси споминів
в рум'янок.

І запахли м'ятою слова
в бажання,
і росло барвінком на устах
в кохання.

ПОЛЯГЛИМ

*Полянувши... видіз
пространств України
поля... мгом, гротієм
.....зросишті.*

Молитвою намочимо уста
(густим дощем
з господнього ребра
на очі на свідомість
на серця:
холодна темрява)

і глибиною сплямимо отця
й синів, дочок його наївні і невинні душі
яким „не будеш мати щастя!” наросте
між карим поглядом і синім небом:
бо чутимуть, як звечора в гаю'
без голосу співають хлопці і дівчата,
які лягли під землю весняну;
(коли стягали тіло
від життя мов шати
і порохом
давилися громи
і дерли накусочки
вітер
і лізли ранами вночі

розпалені повії
цілувати:
о відверни!)
від них цю чашу, щоб не знали —
чому колони молодих імен
ногами били об шляхи діряві
і тонули, вдихаючи бур'ян,
(в гроби розкидані
по всій землі

хрестами
клюватиме
сліпим могилам очі
і більма костей викине
заплямленим молитвою
нащадкам:
хай толочать)
щоб їх пекло полуднями в сліди,
і спогади їм виїдали серце,
і вирушали знов
— намочимо уста —
туди:

Женя Васильківська

ЗВЕРНЕННЯ

Пані стебла, що горить,
пані подвійного полум'я,
покажи нам твої самоцвіти,
сни твоїх мовчазних джерел.
Дай нам зігнуту молитву,
дикий шрам твого шепоту,
(душі й колеса здаються
на полі невічного шелесту).
Зав'яжи нам очі веселками,
нехай лагі'дніший образ
поверне до тихої матері,
де пісня і світло кружляють.
З твоїх хвилин, що кільчатся,
витчи нам рік заокруглений,
дай нам глибокі жнива,
овоч з найнижчих полів.
З твоїх лісів, що згоріли,
з нашого безумного жару,
з диму, що з чаші спливає, —
поведи нас на край глибини.
Дай нам ту тишу, що в хлібі,
дай нам народжене око,
гілку спокійного терну,
нитку з твоїх шат, що димлять.
Там де здригаються звірі,
там де тремтить світло в скелі,
там де згинається місяць,
твое веретено мигтить.
Там де корони поблякли,
там де земля розходилась,
там де розцвітається тіло,
злучились вогонь і вода.

Світ

часом кидає сіті у день,
де сон перецвів, на край
пекельних доріг, у тінь
закритих років.

Ніч

часом нас вириває із півдня
розбитої думки, на рівень
розмитого смутку, у зріле
обличчя падучих зірок.

Спів

часом прихилився до нас весною
в притупленім році, у день
що вітром не грозить, в розгромленім
слові розколотих свіч.

ІНШЕ МОРЕ

На вікнах чайки. Море снів залізних
проходить нашими хатами. Море жнив,
море життя, що виростає з тіні
і реготом здирає маску й грим.

Суворе море, чолами підперте,
море могутнього серпа, що місяць смерти
загорне в палахтіння збіжжя і ввійде
у душі полем, гроном стиглих нив.

Не буде більше білих слів — піна покриє
найнижчий ступінь, і повніша риза
замає в голосі, що глибиною йде
і сіткою здирає повінь з риби.

Нехай святкує! На стовпах залізних
скріпився обрій, і солона віра
мечеться вітром, де між листям гнівним
останній привид над водою зник.

ЖІНКА

Ввійти у розум, вимісити плинне
творе'ння у безвинний тіла лук,
її корчі, галузками молитви
здіймуться в повний спів —
визвольний знак.

Щоб мушлю в розпростертім океані,
щоби кінці вогню зв'язать, вона
забуде кругобіг хвилин і розгнуздає
той час, де виклик вирина, мов птах.

Прийдуть листки і, падаючи з неба,
їх світло проросте у серця лан —
всі місяці, у дзеркалі розбившись,
протчуть мов повінь під корінням з дна.

Вона забуде зорі, і в цей голос
вросте її життя безмовний глек.
Живучий хрест для тих, що гублять слово.
Живуца рожа, сонце, що не вмере.

ПІСНЯ ЩО РОСТЕ

Тут сьогодні зиму зустрічають тіні,
що плетуться мостом, де дитячий сніг
від руки затерся, і в морозі гілка
заламалась часом і зламала зірку.

Там, де розум більше не згинає тіней,
розцвіла година сосон і вогню,
довго фоя тала в повені осінній,
відхиливши спогад зламаним крилом.

Зі ста ночей зрослих, зріючих у місяці,
зсипаних на мокру землю, що зблудила,
впливає образ і життя й любови,
що росла залізом крізь смертельну тінь.

Хоч царі пройшли до гробів на горах,
хоч церковний дзвін промайнув крізь сон,
у каплиці міртом виростає слово,
виростає мова, зв'язана зерном.

І хоч ціль закрыта знаком і рукою,
хоч зростає берег, відпихає море —
з тіней, що посіяні, з темряви, що зріє,
ростуть нові води, блищить вона хвиля.

І зима кінчається в розростанні листя
там, де міст і сніг затирають долю,
де зламались зорі і де їх проміння
відкрива дорогу серцю, що в неволі.

ПІСНЯ ЩО КРУЖЛЯЄ

Тепер вони увійшли в безплідний місяць,
що кружляє над минулим горбів,
що обкрутився навколо гущавини
туманного року і спалених снів.

Тепер таки з'єднаються руки,
прискорені молитвою, що кружляє,
пригріті волоссям, що плететься від сонця,
закриті баядою розділених рік.

Тепер буде танець в відкритих воротах
місяця, для свята загублених снігів,
тепер буде шепіт в спокійнім
кружлянні соку і кори.

Тепер буде кружляння у м'якім
плечі першого горба року,
де кружляючий сніп молитви
визволяє від меча і від слів.

Богдан Рубчак

А ПОТІМ ПОЇХАЛИ ДОДОМУ

Спогади, знайдені болем,
вирують, тісняться, місяться;
а рейки біліють полем,
блищать прощаннями місяця.

Сидить вже моя кохана
перед щоденнім дзеркалом:
обличчя — любови рана —
забандажоване злом.

І очі вже не варстати
сонць, і волосся — не безум.
Руки не хочуть співати:
нудьгує вагоном сум.

Мітами втомлені губи
поблідли. Вертатись доводиться.
На станціях лампи голубить
Безвірниця — Світородиця.

ПІСНЯ ЖІНКИ ПІД МІСЯЦЕМ

Місяць любити хоче,
він пісню кличе щоночі,
та заморожене ніччю
в камінь його обличчя.

Збуджений юнок снами
в злобі заляклій заплямив
постелю мого весілля
піною божевілля.

День мій тепер — незрячий,
мій син без матері плаче:
єдиний бо світ — шалений
місяць — мій наречений.

П'є він в гульні щонічній
пісні мої люнатичні,
і в темну постелю кличе
камінь його обличчя.

МАНДРІВНИК ВИШПТУЄ ВІРШ

На небі шипітимуть хмари,
сердиті гриви Медуз —
в кімнаті ж тишу розмарить
травневий дощ твоїх уст.

І сонце злорадно обнажить,
поразить скелі чоло —
в тіні ж про ніжність розкаже
ласкаве тепло долонь.

Закружать у днях непочатих
роки — повторення кіл:
їх буде вічно вінчати
твій м'якобровий приділ.

ЛІРИЧНИЙ ВІРШ

Сни мої ніч покорила
місяця синім мечем.
На пам'яті білих вітрилах
воєна твоєю постать тче.

Хитро включа твої очі
в зір нерозгадану гру.
В порожньому домі морочить
гарячим дотиком рук.

Радість, іржаву відчаєм,
тіні присяг і зневір
спогадом добрим вінчає,
і снасть готує на вірш,

щоб він, як місячний камінь,
в серця темноті мутній,
носив замість сяйва вікаму
твою невловиму тінь.

Л. Гуцалюк

Б. Рубчак 1961

Б. Пачовський Дерево та птиця

ДВА ВІРШІ ПРО ЗИМУ

I.

Ніч, наче вицвіт психози,
наче шпиталь, чи корчма.
Мозок і вікна морозить
уст незнайомих кошмар.

День — чужоложниці тіло,
мітів мінлива мана.
Сонце в імлі забіліло,
мов блідогубий монах.

В пісні, на шибках, на щоках
січня смертельний алмаз.
Спалює снігом щороку
місто й зіниці — зима.

2.

В січні не кровоточать
ні дерево, ні слова.
Клубочеться мертво клоччя,
де клубився трав навал.

Дні, що в мареннях пісні
летіли миттю відмін,
тепер до білоти дійсні,
тепер до снігу німі.

До мислів, травнями хворих,
заплутаних в зелень ден,
по білих, глухих коридорах
вирлатий лікар іде.

Дозою ліку-морозу
вбиває жар юних лиць,
впорскує в вени наркозу
мільйонами срібних глиць.

Мені ж він не допоможе,
той білорукий аскет,
бо сон мій ще заворожен,
блищать ще в очах казки,

і струмись точної ртуті
мстить за моменти ночей,
купані квітнями в труті,
в цикуті твоїх очей.

Віра Вовк

ХЛОПЧИК ПІШОВ У ПРАЛІС

Ай, малий хлопче, не йди
У праліс шукати іграшок,
Коралівка тобі не сестра,
Не брат тобі чад диких квітів.

Ще вчора небом посухи

Бігла худа гієна,

Шкірила жовті зуби

І ссала матерям груди.

А потім прийшло те сонце

З чорним обличчям колюнги.

Сьогодні плач немовлят

Тече по розколених скелях,

Сьогодні вітру турбіни

Мелять стежку на пил.

Сонце посухи близною

Сіло в імлі,

Шаршаві струни фавель

Липнуть до гір.

Ай, малий хлопче, не йди

У праліс шукати іграшок,

Коралівка тобі не сестра.

Не брат тобі чад диких квітів.

Це твоя мати в заулках

Бризкає троєним сміхом,

В ліяни їй волосся
Впилася біла рука.
Не йди хоч ти, малий хлопче,
Куди не треба ходити.
Коралівка тобі не сестра,
Не брат тобі чад диких квітів.
Гойдають жмені малят
Папіруси — кропила
Над домовиною
З відгоном голубінки
Серед випарів зілля.
Хлопчик лежить покірно:
Руки й ноги рядком,
На віях ще спів сабії,
На губах — кваскові ягоди.
Хлопчик пішов у праліс.

Патриція Килина

Білили зорі, мов кульбаба,
і місяць ріс, мов молочай;
як поле ширшало під вітром,
коні прийшли до водопою.
В воді йшов місяць у насіння,
ломили ноги стебла зір.
Білили очі, чорніли ніздрі,
як коні пили воду.
Між гіллям криві тіні;
в кущах горючі очі;
на глині дивний слід;
під грибами писк.
Страх в м'яких гривах;
страх в сизих копитах;
втеча в насінні місяця;
втеча в ніздрях і в зорях.
Коні далше в воді стояли,
і річка знесла їхні тіні.
Ніч біліла, мов кульбаба,
ішла в насіння, мов молочай.

ОПИС МАЙНА

Я сходжу обережно із транспортного літака,
наміряючися відійти відразу,
та бачу, що інакший літак чекає на мене,
і що я вже давно купила квиток.

Я мушу їхати до того місця,
може не хотючи відвідати його тепер,
в літаку, в якому я єдиний пасажир,
і в якому обслушниця без повік ходить
проходом,

дивлячися на мене цілий час.

Всі мої апокрифи надії й легенди жаху
не можуть ні знищити, ні змінити цього пляну,
що я зробила, ні цього майбутнього пляну,
що я роблю тепер.

Хвилини продираються крізь графіки й
годинники.

Немов слизька валниця,
зникає хвилина міряння й обіймів.
Приїжджає ця хвилина, немов ваговоз,
повний меблів, які я може не пізнаю.
Та я пригадую, що я замовила
цей ваговоз, і вибрала його вантаж.
Тепер моя щойно винайнята кімната,
ще пахуча свіжим тинком,

мусить притулити, укрити під дахом
старе дерево, стару бронзу й вовну;
й моя поштова скринька мусить прийняти
листи принесені невтомним поштарем
з очима без повік.

Є вічний опис майна,
список загублений десь на вулицях,
але якого ціни, написані сильним чорнилом,
нехтують дощем і ногами.

Є бліді туристи, шукаючі якогось незнаного
порту,

де човни біліють на березі,
або шукаючі міста із цеглин спечених у сонці,
до якого їхнє добро не може слідувати за
ними.

Отже я зрелася пам'ятки й начиння,
навіть гребенів і дзеркал,
і переносуюся з будинку до будинку,
з міста до міста, надіючися на кімнату,
де можна було б жити просто, без меблів —
сказати б, аскетичне життя.

Та ті, кому я довірила мої покинуті речі,
ніколи не забудуть мене.

ЖАХ

Що робити сьогодні?
Дивитися на море, як воно творить пісок?

Що робити сьогодні?
Дивитися на місто, як воно творить смуток?

Що робити сьогодні?
Вмирати?

Чи дивитися на море, як воно творить пісок?

КРАСА І ПРАВДА ВОСЕНИ

Червоні дерева —
сині дороги —
кричали крижні
синім криком.

Червоні стави —
сині кулі —
умирали крижні
синім криком.

ВПАЛИ БУДИНКИ

Батько сказав,
що впали будинки у захід сонця,
немов камені в море,
і що місяць — бризк.

Мати сказала,
що впали будинки у захід сонця,
немов цукор у чай,
і що місяць — філіжанка.

Дитина сказала,
що впали будинки у захід сонця,
немов дитина сама у смерть,
і що місяць — смерть.

Та я кажу,
що впали будинки у захід сонця,
немов батьки у дитину,
і що місяць — місяць.

Вадим Лесич

КОНТРАПУНКТ

Галуззям присмерку шепочуть наші стрічі.
І полудень високий наших уст
підносить спів у контрапункт музичний,
над тишину, приречену комусь.

Зеленою луною даленіє гомін,
сопілкою співає далечінь, —
і силюети снів — у тіняві рухомій
вирізьблюють нам усміх на лиці.

В безмежжі цім, у цім коловороті,
де із відпливом — в переплеск — приплив,
— відчути б незбагненну мить достоти,
сказати б все — без порожнечі слів.

✱

Не викликуй мене
з тіні моєї,
не викликуй!...
Камінь сну,
плач Орфеїв
— безликий.
Але тут, в самоті,
де ротонди,
аквадукти й мости,
— і бездонність,
як іти, і куди
— бездомному?
Але тут — горизонт,
що скрутивсь у петлю,
шлях бродяг, вишлях шлюх
в ніч безсонну.
Площі рук
не піднімуть ваги,
стопи в камінь вросли
під горбом тягару.
Даром жорна жерців
мелють прах голосінь,
ніч танечниць — жагою дрижить,
— їх камінності не похитне
дзвін мовчання божищ.
Ані лемент повій,
ані крик злорік.

Не викликуй мене
з тіні моєї,
не викликуй!...

■

Спалахи, сполохи, полум'я.
Крилами з каменя клекоти.
Обрії димом заслонені,
ах, як далеко ти!

Кригами море розламане,
сліду твого не відаю, —
води й вогні виють в камені
непереможною віддалю.

Блідну під вижовклим місяцем,
повінню серця утоплений,
— тільки шляхи мертво світяться,
торкнені тінними стопами.

Василь Барка

ФРАГМЕНТИ З ПОЕМИ „СОНЦЕ МИЛОСЕРДНИХ”

Видиво височини

Бо світ, як сніг — підвалинами чистий
огненними, Ти виобразив! дітьми
освятиться; в лани дозріє.
Дверима смерти, крізь могильні плити,
відкрив прийти в чертоги тогосвітні —
в довір'я, кріпкістю потрійне,
де срібний зміст і золотий, розквітши,
і діамантний: з рідних весен вістить,
святинями, ростучи, мріє...
де від зворушеної стрічі плачуть
в зорі, що звідти: грішникам, терплячу,
засвічено над горе грізне.

Ти знав, до білого передпочатку —
серця! покликати через причасну,
посвячену височину;
послав: непочислиму меву-чайку!..
що хуртовинно віють і стрічають
на океанах; не заснуть.

Я — тїнь, крїзь радостї і смутки бачу
ткання течїй, крїзь далечїнь клечальну,
пурпурнїстю, мов квіти з сну.
Узори листя бронзового в кризї:
відходять, нїби почуття безслїзнї —
прозорий смуток обгорнув...
Як відсвіт свїчки на свїчадї звідкись
лелїється височина, як близькїсть,
огнем росинку серця повнить...
від мороку прогрішеного звільнить:
як на Великдень і дзвіниці дзвїннї
промовили в родинний досвіт.
І все — огонь, як лоно, білоризний,
як виквіт — світло, що від нього визрїв
світанок до стежин святкових;
що душі свїжить і обличчя людські,
як виклик — світло! милосердно судить
по вірі: покаяннїй кровї.

КНИГА МОРЯ

Від гілки світла: кондор нескоримий,
розбивши ланцюги, летить і крильми
дощі мечів, як свічі, сіє...

скипівши в сполох, килимами вимив
склепіння неба; в найбільшу димність
бескеття потопив сусіднє.

І котить колосків струну, аж грімний
вулкановими гривами — над ними
курить із хуртовин, мов січень.

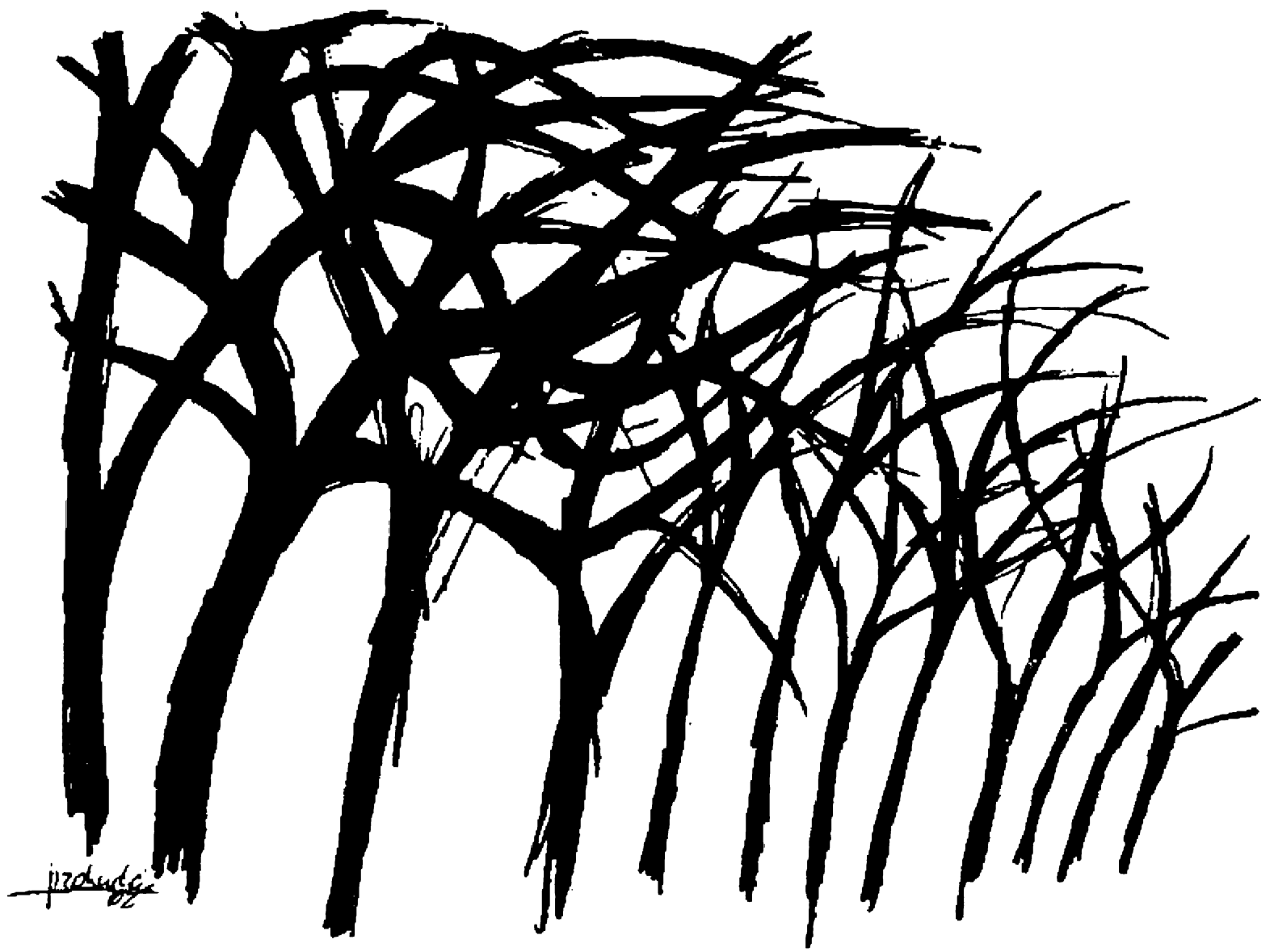
Поткати сповідь кинувся грезетну:
крізь самоцвіти над крихкою смертю,
де скойка та каміння сіре...

Де рішеннями грізному кречеттю,
горівши, збігти! в сивину саєтну
розсипатися, ніби сніг.

На сторінках — страждання сіллю стерпнуть;
і чайок плач: при синьому наперстку
нитками, шиючи дзвенить.

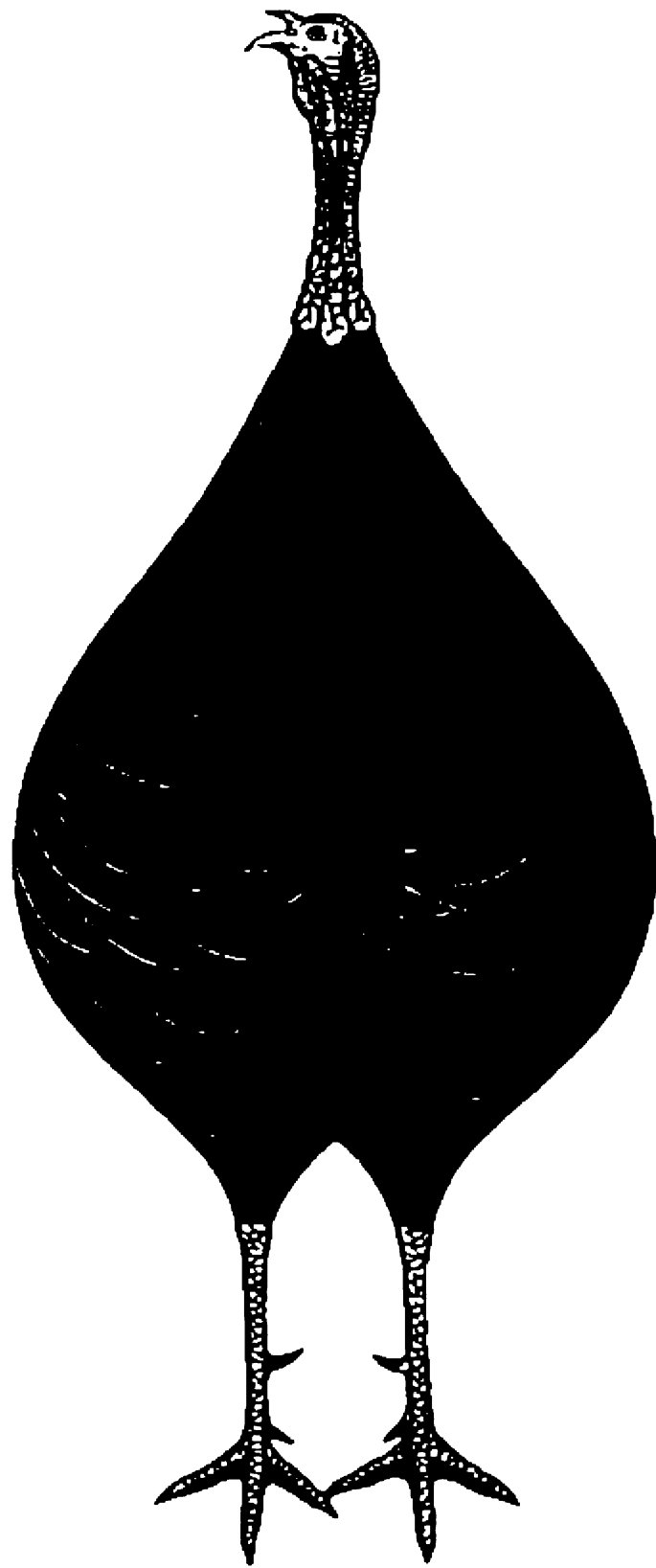
Сповіщено з пожеж палку прикмету —
під повівами в сон пісків простерту:
мов льон до розквіту тісний.

Напийся книги, серце невідмовне —
вся світлом читана! і спів не тоне,
в'язавши голоси, як сніп.

В. Прокуда

Деревя 1962

Я. Гніздовський

Індік 1961

В а с и л ь Б а р к а

А, земле, не хилися, млистий дзвоне,
і, думко, не впади, де зло голодне
згасити груди сонця хоче.
Солона сіть рибальська не просохне;
крізь простори. мов збір зірок, змістовне,
прорветься в крик, саме пророче —
святе з світанку! з вибуху незлобне:
все — квітня свідчення коло безодень,
іскрівши, в скелях прогуркоче.
Отам душа не вибудеться з гromу,
що йде від передвістя — в вікопомну
свободу і чаїний почет.

ВЕЧІР ВІЙНИ

Самотнє сонце! в розквітах і росах,
це — ніби серце кров'ю облилося,
палаючи: небесне серце...

Напроти помсти, що з ночей приносять
по ліліях і по дитячих костях —
крицеві зграї; серце терпне.

Кривавиться крайнебо! всюди пострах;
і надвечірня скорб — як терен, гостра,
гірка: як викрапаний терен.

А ніч, мов мати місяця, крізь тучі
все плаче, в бліднім сяєві несучи
на грудях — немовлятко мертво.

В кутку, що тільки вулики і вужчі,
сповіщення соборів — мов підручник,
самотньому: з ікон старих...

О, готико церков! приймай між учні
каліку: речення в псалми сполучить,
повторюючи твій порив;

співзвуччя в голубі псалми кладучи,
при шестикриллі місяця світучім,
що сніжно лілія горить;

кладучи при свічній сльозі пролитій —
при зірці Вічного! немов на листик,
на листик до грезетних риз.

І серце поривається вклонитись,
відчувши: вірно серафічна світлість
 відтворить правди найдорожчі,
де очі Богочоловічі: з квітнів
горючої височини! що змістить
 пробачення і непорочність.
А враз навколо біль несамовитий
зірвався в непримиреному місті
 залізним зойком серед ночі,
остерігаючи про грізну помсту
за зло: сідому віку і малому,
 в пожежі смертно кров поточить.

Вісенте Алейксандре

ОРЛИ

У світі криється правда життя,
хоч кров обманює меланхолійно,
коли спокійним морем пополудні
вона чує в висотах змахи вільних орлів.

Їх металеві пера,
їх дужі пазурі,
ця жадоба любови або смерти,
і це бажання упиватись в очах своїм залізним дзьобом,
нарешті цілувати оболонку землі,
ширяє, як бажання,
як хмари, що не ставлять перепон,
як осяйна блакить, простерте зовні серце,
у якому свобода розкрилася для світу.

Ніколи ці орли спокійні
не будуть байдаками,
не будуть сном чи птицею,
не будуть скринькою, де забути печалі,
де зберігати смарагди й опали.

Сонце, яке наливає зіниці,

яке в зіниці дивиться свобідно,
є неув'ядним птахом, переможцем грудей,
куди встромити шал проти тіла у путах.

Несамовиті крила
які бичують лица, як екліпси,
які шматують вени із мертвого сафіру,
які роздроблюють загуслу кров,
ламають вітер в сто кусків,
мармур чи простір непроникний,
в якому спинена мертва рука
зоріє ярим сяйвом уночі.

Орли, немов безодні,
мов височенні гори,
зривають маєстати, спорохнявілі пні,
цей зелений плющ, що на стегнах
вдає рослинний язик, мов живий.

Наближається мить, коли щастя у тому,
щоб обнажити від шкіри тіла',
коли небесне око переможно
буде бачити землю, як пульсуючу кров.

Орли із дзвінкого металу,
шалені арфи з голосом людським
оспівають гнівну любов сердець,
любов, що пазурями їх терзає на смерть.

(Із збірки „Загида або кохання”)

МУКИ КОХАННЯ

Я кохав, я кохав тебе за очі, за уста,
за шию і за голос,
за твоє серце, що палає шалом.
Я в тобі покохав мою шалену долю,
мій морюк без світанку, мій розторощений
місяць.

Ти була гарна. З великими очима.
Великі голуби, жорстокі кігті, високі орли
премогутні...
Ти мала повноту серед небес іскристих,
де гул світів не є поцілунком в уста твої.

Та я любив тебе, як місяць любить кров,
як місяць спрагнено шукає крові вен,
як місяць випиває кров і шалено кружляє
по венах, що горять у жовтих пристрастях.

Не знаю я про смерть, коли уста цілують.
Не знаю, що це вмерти. Я не вмираю, я співаю.
Я співаю зітлілий, немов лискуча кістка,
що під місяцем сяє, як прозорий кришталь.

Я співаю, як плоть, як непохитний камінь.
Я славлю твої зуби, жорстокі і безслівні.
Я славлю її тінь, сумну, самотню тінь
на солодкій землі, де моріг покоряється.

Ніхто не плаче. Не дивись в це обличчя,

де сльози не живуть, не дишуть.

Не дивись на цей камінь, цей залізний вогонь,
це тіло, що звучить, як металічна башта.

Ти мала шевелюру, ніжні кільця,
і погляди, і щоки.

Ти мала руки, а не ріки безмежні.

Ти мала свою форму, свої прекрасні межі,
свою солодку грань тремкої плоті.

Твоє серце було, як окрилений прапор.

Але не кров твоя, і не життя твоє, не зло
твоє!

Хто я є, що благаю моєї смерти в місяця?

Хто я є, що оперся вітрам, що відчуваю рани
від їхніх скажених ножів,

що даю їм скропить свій мармуровий обрис,
як статуя тверда, скривавлена грозою?

Хто я є, що не чую свого голосу
в громах,

ні своєї руки кістяної із знаком блискавиці,
ні кривавої зливи, що плямить траву, яка
вродилась

у моїх ніг роздертих течією зубів?

Хто я, хто ти, хто тебе знає?

Кого кохаю, о прекрасна смертна,

промениста коханко, сліпучі груди;

кого, о кого я кохаю, яку тінь, яку плоть,

які гнилі кістки, які мене, мов квіти,

оп'яняють?

Із збірки „Світ на самоті”.

ЯК ЗМІЯ

Я бачив твої очі хмурі під згаслим небом.
Твоє тьмяне чоло із блідістю луски.
Твої уста, де край багрянй мене проймає
дрожем.
Твоє незрушне серце, неначе темний камінь.

І я обняв твій стан, зимну гладку гадюку,
що слизить в моїх пальцях.
Через гарячі груди поволі ти сковзнула.
Слизькувато була ти лише на мить моєю,
і пройшла, і пройшла, невблаганна і довга.

Я тебе бачив потім, очі блистіли твердо,
коли ти, простягнувшись понад чистим
потокком,
пила небо беззахисне, ясне' що віддавало
язикові виластому своє невинне сяйво.

Я пригадую полиск твого чола
похмурого,
темних чарів, що криють під суворою сталлю
жалобне, зимне світло твоїх зіниць глибоких,
де лід у чорних прірвах нікого не підкорює.

Нікого! Ти чекаєш лиця, нових зіниць,
блакитних, чи зелених, у щасливих кольорах,
що мерехтять любовно під ясним світлом дня,
або являють ніжно уста для поцілунку.

В і с е н т е А л е к с а н д р е

Та ні! На цій голій горі, на голому верху
стоять голі дерева, які ти обіймаєш.

Це свист жорстоких уст, чи свист розбитих
вихрів?

Чи ця блискавка—гнів твого зла, чи це тільки
небо, яке вінчає свій вогонь із вершиною?

Чи ця тінь — твоє тіло, яке втікає в бурі,
уражене нічним шаленством, в блискавиці,
або це голий крик гори, що вільна, вільна
без тебе і нага, під громами ликує.

(Із збірки „Тінь раю”)

ПРИЗНАЧЕННЯ ПЛОТІ

Ні, це не те. Не бачу
потоїбіч горизонту неба.
Не споглядаю очі спокійні і могутні,
які смиряють води грізні, що тут шаліють.
Не бачу я каскаду світел, які спадають
із уст у груди і в м'які долоні
окреслені, що світ охоплюють, леліють.

З усіх боків я бачу нагі тіла віддані
утомі цього світу. Тлінна плоть, що вродилась,
щоб спалахнути світлом, щоб згоріти в коханні,
обернутись в ніщо без пам'яті, в прекрасну
округлість світла.
І ось вона, і ось вона, зів'ло вічна,
повторена, постійна, завжди, завжди утомлена.

Це даремно, щоб вітер із далі, в рослиннім виді,
чи язик,
лизав повільно й довго її об'єм, точив,
шліфував, пестив, звеличав його.
Людські тіла, утомлені уламки, сірі скелі,
ви на березі моря свідомі, що життя
не кінчається, ні, неустанно спадковане.

Тіла щодня повторені, безконечні, ви ринете
немов повільна піна, розчарована, завжди.
Завжди ця плоть людська без світла. Завжди ринуть
здалека з океану без початку, який
шле хвилі, хвилі, піни, утомлені тіла, границі

моря, що не кінчається і завжди важко дише в берегах.

Усі ви множені, повторні, послідовні, зводите гори
плоті,
життя без надії, монотонно однакі, під небесами хмури-
ми, що байдужі спадкуються.

Над океаном тіл, що ринуть без угаву, що розбиваються
уцент і зостаються на берегах, смертельні,

не видніється, ні, цей прудкий корабель, вітрильник
бистролинний,

що кілем із сталі розкрає скісно,

проріже ясну кров і буйну втечу

до глибин горизонту, до первинних

джерел життя, до границь нескрального моря,

що людські розливає

свої сірі тіла. До світла, до тих ступнів у промінні,

що з лагідних грудей здіймаються до уст,

до великих очей, тотальних, які споглядають

до безмовних долонь, окреслених, що замикають,

де утомлені завжди, життєві, ми радимось далі.

(Із збірки „Тінь раю”).

Переклади з еспанської
Вольфрама Бурггардта

Юліян Пшибось

ВЕЧІР

Ті самі зорі
вишептали вечір як звірення.

Ліхтарі вийшли з темних брам на вулицю
і тихо стали в повітрі.

Лагідно перемінює простори присмерк.

Городи покинули свої дерева,
сірі домики з-над річки — сплили.

В низьких берегах між вільх пливе жаль.

Тільки обрій відслонює окраєць неба
місяцем;
і шлях довго тягнеться у спогад.

І твої долоні сіють між нами жаль.

НЕПРИСУТНІСТЬ

Тиша невловна —
не вухом, а чую повіками — ледве
примкнувши, як приснув зерном,
зернистим вицвіркою — жайвір з колосся —
і тихнучи
— жар не вгаває, солом'яний в житі хвилястому захват —
і тихнучи
вхлинув потахло
у саме вухо.

Тиша невловна
така, що в ній чую іншу ще
тишу: якусь суперечну й могутню,
що світло замовчує понадо мною
велике
як неприсутність.

Підсунь же під голову камінь спектральний
далеко, низько, там під небосхилом,
сонце. Ясне — як тіл розпаданя — а я кінчаю
глухо і темно
ніщотою слова „вічність”,
(без голосу луною).

ОБМУРОВАНІ

Увесь день будували бетонуючи даль.
Цеглу докладали до цегли,
цеглу докладали як до вогню до цегли,
цеглу червоно на цеглі
розпалювали,
кипіла у відрах з вапном розжарсна до білого спека,
з муру стрілив кривавий вогник: прапорець!

Раптом:
гул барабана —
речі покинули освоєння і втекли,
десь скоростріл загавкав —

Дивлюсь: Вечір.
Розмір погруб на зрубках.
Риштовання як стрілецькі окопи в повітрі.
Останній робітник,
високо,
підніс на руках дім на одну цеглу,
дім: загасле полум'я.

День, що підвівся — стемнів
Перед очима більмо виду: стіна.
Обмуровані чатують на моїй барикаді зору
вони:
руки в цегляних ранах.

(Переклад з польської
Вадима Лесича)

Жак Превер

В садку лихоліть
на гнилому піску
розкладаючогося скверу
лопатка дитини
зарисовує як знак надії
маленький метеор.

Недалеко від скверу
коло Фонтани Невинних
ще тече їхня кров.

А тоді вертає ніч,
жінки засвічують лампи,
собаки ворухать хвостами
в інший спосіб.

Ів Бонфуа

МІСЦЕ БОЮ

I.

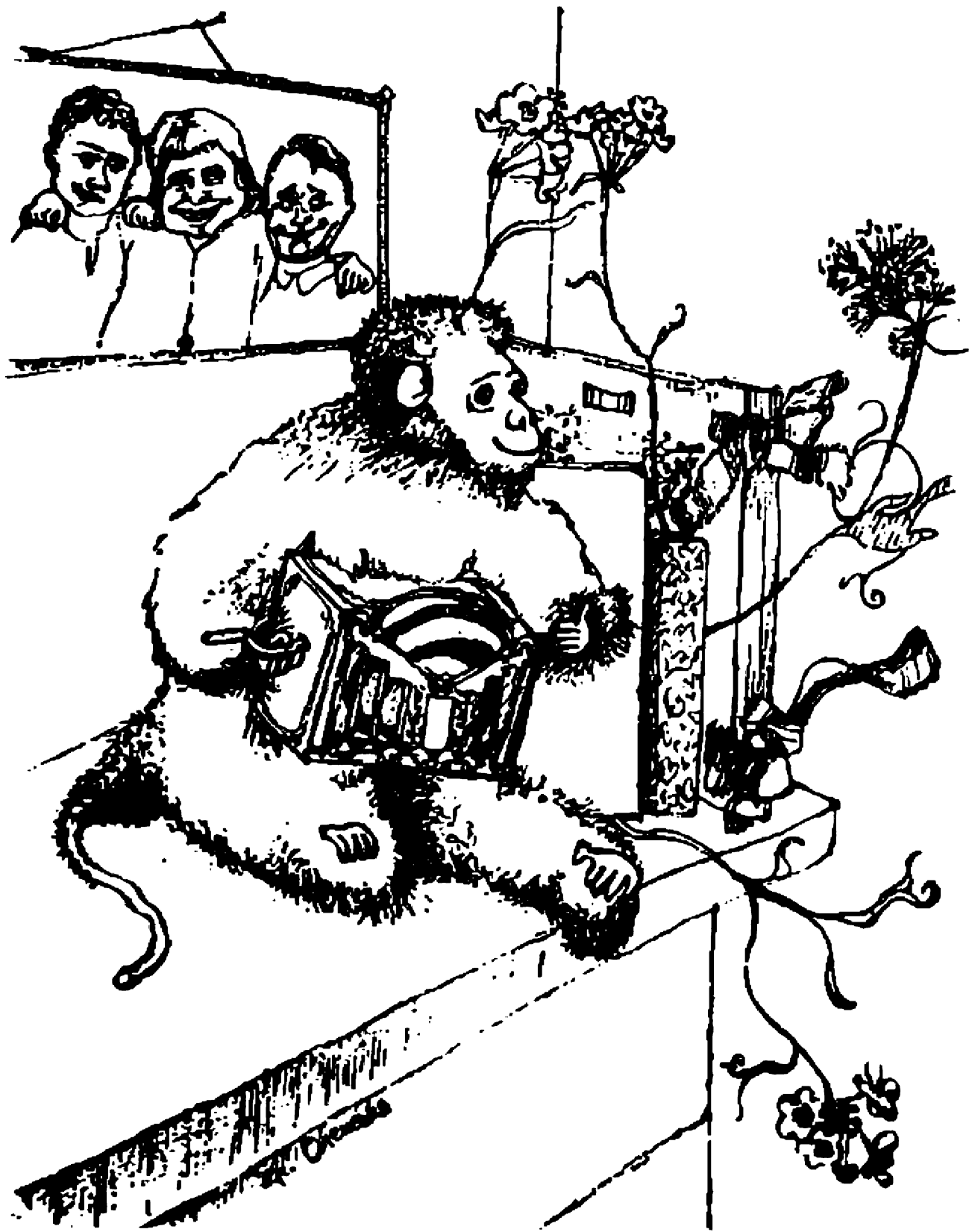
І ось подоланий лицар жалоби,
коли він сторожив джерело, і тут
я прокидаюсь і це з ласки дерев
і в гомоні води, сон що продовжується.

Він мовчить. Його обличчя є те, що я шукаю
на всіх джерелах і скелях — обличчя мертвого брата.
Обличчя розбитої ночі, що схиляється
над світанком роздертого плеча.

Він мовчить. Що може сказати після бою
той, що був переможений справедливим словом?
Він обертає до землі своє окрадене обличчя,
смерть його одинокий крик, за справжнім заспокоєнням.

II.

Але може він плаче над глибинним
джерелом, і цвіте далія мертвих,
над площею глинястих вод листопаду,
що посувають аж до нас шум світу мертвих?

Х. Оленська „Як чудово малпа грає“

В. Бартків 1923 — 1949 Автопортрет

І в Б о ф у а

Мені здається, як я схилений над тяжким світанком
цього дня, що мені належить і який я відвоював,
що я чую, як ридає вічна присутність
мого таємного демона, якого ніколи не поховано.

О, ти виринеш знов, берегу моєї сили!
Але нехай це буде не зважаючи на світло, що нас веде.
Тіні, вас більше нема. Якщо тінь має воскреснути,
це буде вночі і через ніч.

Переклади з французької
Жені Васильківської

Жорже де Ліма

АЙ, ТА ЧОРНА ФУЛЬО!

Сталось якось, що прийшла
(То вже було давно тому)
В цукроварню мого діда
Негритяночка гарненька,
так звана чорна Фульо.¹

Ай, та чорна Фульо!

Ай, та чорна Фульо!

Гей Фульо! Гей Фульо!
(То Сін'я² її гукала),
Ходи мені постелити,
Зачесати мої коси,
Ходи помогти стягнути
З мене плаття, о Фульо!

Ай, та чорна Фульо!

Ту чорнесеньку Фульо
Взяли зараз до покоїв
За служницю для Сін'я,
За крохмальницю Сін'йо.³

Ай, та чорна Фульо!

Ай, та чорна Фульо!

Гей Фульо! Гей Фульо!
(То Сін'я її гукала),

Біжи мені помагати,
Повахлюй же моє тіло,
Бо я спотилась, Фульо!
Ходи мене почухати,
Пошукати у волоссі,
Погойдати мою сітку,
Розказати якусь казку,
Бо я вже сонна, Фульо!

Ай, та чорна Фульо!

„Жила раз собі царівна,
Та й гуляла по палатах.
Вона мала таку сукню
З рибоньками морських хвиль.
Ввійшла на качачій лапці,
Ввійшла на курячій лапці.
Пан король мені сказав
Розказати ще по казці.”

Ай, та чорна Фульо!

Ай, та чорна Фульо!

Гей Фульо! Гей Фульо!
Поклади тепер до ліжка
Тих моїх дітей, Фульо!
„Мене мати зачесала
І мачуха поховала
Через смокви на галузці,
Що сабія⁴-пташка вкрала.”⁶

Ай, та чорна Фульо!

Ай, та чорна Фульо!

Фульо? Гей Фульо?
(То Сін'я її гукає
І звала чорну Фульо).
Де моя плящина з пахом,
Що Сін'йо мені послав?
Ай, ти знаєш, хто тут крав!
Ай, ти знаєш, хто тут крав!

Сін'йо пішов подивитись,
Як карали батогом,
Чорна скинула все плаття,
Й він промимрив лиш: Фульо!
(Йому в очах потемніло
Як чорна шкіра Фульо).

Ай, та чорна Фульо!
Ай, та чорна Фульо!

Гей Фульо? Гей Фульо?
Де мережана хустинка,
Де мій пояс, моя спинка,
Мої чотки золоті,
Що Сін'йо мені послав?
Ой, ти знаєш, хто тут крав
Ой, ти знаєш, хто тут крав!

Ай, та чорна Фульо!
Ай, та чорна Фульо!

Сін'йо пішов бичувати
Зовсім сам чорну Фульо.
Чорна скинула спідницю,
Пелепину вергла геть,

Ну й пригнула з середини
Вся голісінька Фульо.

Ай, та чорна Фульо!

Ай, та чорна Фульо!

Ой Фульо? Ой Фульо?

Де ж той твій Сінь'йо, якого

Сам Господь мені послав?

Ах, ти знаєш, хто тут крав

То ти, чорна Фульо?

Ай, та чорна Фульо!

¹ „Фульо“ — перекручене слово „флор“ — квітка.

² „Сінь'я“ — датурпація слова „сень'ора“ — пані.

³ „Сінь'йо“ — датурпація слова „сень'ор“ — пан.

⁴ „Сабія“ — співоча бразилійська пташка.

⁵ Відомо народня пісенька в Бразилії.

Мануель Бандейра

МОЛИТВА ДО МАТЕРІ БОЖОЇ ДОБРОЇ СМЕРТИ

Вірші складав я святій Терезі,
Сумом сповиті, ніхто не знає.
Прохав я ласки. І що благав я
Було так мало! Не була слава...
І не кохання... і не багатство...
Просив я тільки крихітку втіхи;
Свята Тереза блгань не чула.

Святих прерізних молили очі,
Святі, одначе, були холодні
І, як дівчата, мене дурили.
На інших гірко розчарувався
(Що намолився, що наблагався!),
Аж з милосердя раз хтось порадив
„Блаженну Ріту Справ Неможливих”.

Порожньорукий ходив я різно,
Об'їхав землю, шукав за щастям,
І не прошу вже в нівкого втіхи,
Бо знаю: втіха підшита сумом.
Що б не прийшло вже, прийшло б залізно.
А те, що жебрав по світі вперто,
(— Все неможливе блаженній Ріті —),
Колись даси мені, чи не правда?
О Мати Божа Доброї Смерти.

Арту́р де Азеве́до

ДО МОЄЇ НАРЕЧЕНОЇ

„Ти є квітка, й твій келих
Чиста роса скропляє;
Я квітка, що обпадає
На килим зелений в саду”.
Мають за моду лірики
Ставляти собі трофеї:
Ти є це, а я теє,
Ти є така, я такий...

Зачіпці цього роду
Я, Карльотінь'я, не встою,
Тебе порівняю з собою,
Що ти, й що я є, скажу.
Ти є кущик камелії,
Я — сумний кущик салати,
Ти є світанку багаття,
Я — ватра, що гасне під ніч.

Ти є спокійна хвиля,
Я є розгуляний човен,
Тіє все, я — нічого,
Ні нехотя доктор який.
Ти є божа сльозина,
Я є краплиною поту,

А р т у р д е А з е в е д о

Я є в коханні Кіхотом,
Ти — Дульчінея моя.

Тепер зрівняємо факти,
О, дрібнокрока кришино!
Я — ніщо менша, як мужчина,
Ти — жінка й нічого більш!
Я урядовець публічний,
Моя наречена ти рано,
Артур Азеведо я званий,
А ти — Карльота Морайс.

Переклади з португальсько:
Віри Вовк

Гарт Крейн

ЛЮБОВНІ ЛИСТИ МОЄЇ БАБУНІ

Сьогодні вечером нема зірок --
є тільки зорі пам'яті.
Але як багато місця для пам'яті є
в широкому поясі м'якого дощу.

Навіть вистарчає місця
для листів матері, моєї матері,
Єлисавети,
що так довго були втиснені
в куток горища,
що вони стали брунатні і м'які
і можуть розтопитись, як сніг.

Через велич такого простору
треба ступати обережно.
Він весь завішаний невидимим білим
 волосям,
він тремтить, як гілки берези, що тчуть
 повітря.

І я питаю себе:
„Чи твої пальці досить довгі, щоб грати
на старих клявішах, що є лише відгуками?
Чи тиша досить сильна,

щоб донести музику до її джерела,
а тоді повернути її до тебе,
так ніби до неї?”

І все ж я повів би мою бабуню за руку
через багато речей, яких вона не розуміла б.
І так я спотикаюсь. А дощ продовжується
на даху,
і звучить, як лагідний, співчуваючий сміх.

І РАЙСЬКИМИ БДЖОЛАМИ...

Я прийшов сюди здалека — аж від моря,
і знов зустрів в твоїх раменах хвилю,
де скеля і твердиня — як одна
розплились в небі, повному маяків.

Морські сади піднеслись, наче райдуги, крізь
очі,
що я знайшов.

Так, високо, нероздільно, наші дні
пливуть до сонця. Ми пройшли запаленим
небом,
небом невблаганним, опоясаним твоєю
хвалою,
наповненим голубкою і райськими бджолами.

Ділан Томас

ПО ЦЕЙ БІК ПРАВДИ

Цієї сторони правди
ти можливо не бачиш, мій сину,
королю твоїх синіх очей
в сліпучій країні молодости,
що все розбивається
під байдужим небом,
все — і невинність, і провина,
поки ти зможеш рухнути
серцем чи головою,
все збирається і розливається
в покривало темряви
так, як порох мертвих.

Добро й зло, два способи
обходити кругом смерти
коло моря, що скрегоче,
королю твого серця в сліпих днях
здмухнуться, як віддих,
стечуть плачем в тобі, в мені,
а душу людей
в невинну темряву,
і в винну темряву, і в добру
смерть, і в погану смерть, а тоді

Ділан Томас

в останній елемент
спливуть так, як кров зірок,

Як сльози сонця,
як насіння місяця, сміття
і вогонь, летюча пісня
неба, королю твоїх шести років,
і сердите бажання
вниз до початку рослин,
і звірів, і пташок,
води і світла, землі і неба,
є кинуте перед тим як ти рухнешся,
І всі твої вчинки і слова,
кожна правда, кожна брехня,
вмирають в неосудній любові.

Переклади з англійської
Жені Васильківської

ПРО АВТОРІВ

ВІМА АДІЄВСЬКА (1931)

Народилася в Сталіно. Авторка збірок поезій: „Поезії” (1951), „Народження ідола” (1958) і „Руба і розмір” (1961) та збірки новель „Подорож” (1955). Готовий до друку роман „Герострат”.

ВАСИЛЬ БАРКА (1908)

Родом з Полтавщини. Поет, повістяр і літературознавець. Писати почав ще в двадцятих роках, та був змушений замовкнути радянським терором. Дупіру на еміграції зміг себе вільно висловити. Головніші поетичні твори: „Апостоли” (1946), „Білий світ” (1947), „Псалом голубиного поля” (1958) та „Океан” (1959). Барка є також автором роману „Рай” (1953) та розвідки про Тичину „Хліборобський Орфей” (1961). Працює над романом „Жовтий Князь” та довгою поемою „Сонце милосердя”.

БОГДАН БОЙЧУК (1927)

Народився в Західній Україні. Автор збірки поезій „Час бляю” (1957), поеми „Земля пустошня” (1959) та драми „Поламні стежки” (1961). Готові до друку драми „Приречені любити” та „Голод”.

БОЛЬФРАМ БУРГГАРТ (1935)

Народився в Мюнстері, Німеччина. Літературознавець і перекладач. Студіював іспанську й французьку літератури в Торонтському університеті. Викладає іспанську літературу в University of Western Ontario, в Канаді, йотується до докторату.

ЖЕНЯ ВАСИЛЬКІВСЬКА (1930)

Родом з Волині. Авторка збірки віршів „Короткі віддалі” (1959). Працює над драматичною трилогією „Слідами сонця” та новою збіркою поезій.

БІРА ВОВК (1926)

Народилася в Бориславі. Авторка збірок поезій та прозових творів, з яких найважливіші: збірки „Елеї” (1956) та „Чорні акції” (1961); біографічні повісті „Дуги і деревні” (1956) та „Вітражі” (1961); переклади на португальську мову „Contos Ucrainianos” (1959) та „Antologia da Literatura Ucraina” (1959). Готовий до друку переклад „Благовіщення Марії” Клоделя.

ПАТРИЦІЯ КИЛИНА (1936)

Народилася в Гелена, стоїт Монтана. Авторка збірки поезій „Трагедія джмелів” (1960). Готові до друку англійською мовою: драма „The Hot-steps”, збірка віршів „The Green Figue” та збірка прагматів „Images for a 'Crucifixion'”. Працює над збіркою поезій „Лесиди і сирі” і перекладає дум на англійську мову.

ВАДИМ ЛЕСИЧ (1909)

Народився в Західній Україні. Поет, есеїст і критик. Від студентських років проживав переважно в Середньо-Західній Європі, на еміграції; тепер у США. Важливіші збірки поезій: „Різьблю віддаль“ (1935), „Ліричний зошит“ (1953), „Розмова з батьком“ (1957) та „Крейдяне коло“ (1960). Надруковані туня поезії — з його нової збірки „Кам'яні луги“, над якою тепер працює.

БАГДАН РУБЧАК (1935)

Народився в Калуші. Автор збірок віршів „Каміючий сад“ (1956) і „Промисла зрада“ (1960) та оповідань „Вечір з життя Ірини“ (1961) і „Кімната Кіон-Су“ (1961).

ЮРІЙ ТАРНАВСЬКИЙ (1934)

Родом із Західної України. Автор збірок віршів „Життя в місті“ (1956) і „Пополудні в Покісці“ (1960) та повісти „Шляги“ (1961). Готові до друку англійською мовою романи „Sadness“ та „The Hypocrite“. ...

VICENTE ALEXANDRE (1898)

Народився в Севільї. Належить до покоління блискучих поетів, що з'явилися на іспанській сцені у двадцятих роках нашого століття. Головною темою поезій Алейксандре є життя людини з природою, яке він уявляє виявом космічної сили і називає козанням. В ранні роки творчості, незалежно від французьких течій Алейксандре створює рід поезії, близький до сюрреалізму. Ще довго після цього етапу його образівість лишається суто іраціональною і лише часом поступастся спрощено-прозовій формі вислову, що характеризує його останні збірки. Збірки поезій: „Ambito“ (1927), „Espadas como labios“ (1933), „Pasio'n de la tierra“ (1935), „Sombra del paraíso“ (1944), „Mundo a solas“ (1950), „Nacimiento ultimo“ (1953) і ін.

ARTUR de AZEVEDO (1855-1908)

Бразильський поет, родом з Мараньяо. Талановитий лірик, розгубив свій великий поетичний тист на легкому театральному жанрі. Його критичні есеї й оригінальні твори характеризистичні тонким гумором.

MANOEL BANDEIRO (1886).

Народився в Ресіфе, Бразілія. Хворіючи на легені, довго перебував в Європі. Разом з Маріо де Андраде його вважають за найяскравіший вияв бразильського модернізму. Іронічна меланхолія, змішана з варіантами питань насколо жістерї смерті, і песимізм — суттї його поезії. Твори:

„Cinza das Horas“ „Ritmo Dissoluto“, „Estrêla da Manhã“; „Carnaval“, „Belo-Belo“, „Poesias Completas“.

YVES BONNEFOY (1923).

Французький поет, автор чотирьох збірок поезій, з яких найцікавіша:

„Du Mouvement et de L'immobilite de Douve" (1954).

Працює над дисертацією про П'єро деля Франческа.

HART CRANE (1899-1932).

Американський поет, народився в Гаретсвіл, Огайо. Хоч мало відомий поза межами своєї батьківщини, його роль в розвитку американської поезії велика. Цінули до метафізичних роздумвань та до епічності характеризують поезію Крейна, писану білими віршем. Збірки:

„White Buildings" (1926) і „The Bridge" (1930)

JORJE de LIMA (1893-1958).

Бразильський поет, малюв і лікар, родом з Алягоас. Його поезії характерні синкопічні ритми й алітерацією африканського фольклору. В „Чорних поемах" він малює життя колоніальної Бразилії і майстерно віддає негритянську сенсуальність. Твори:

„Poemas", „Novos Poemas", „Sonetos"; „XIV Alexandrinos"; „Livro de Sonetos" та ін.

JACQUES PRÉVERT (1900).

Французький поет, автор численних збірок поезій, з яких найважливіші: „Paroles", „Histoires", „Spectacle" та ін.

JULIAN PRZYBOS' (1901).

Передовий поет польського модернізму двадцятих та тридцятих років. Проживає в Польщі. Мав і має великий вплив на розвиток польської новаторської поезії. Деякі з новіших його поезій мають на собі калічні сліди т. зв. „соціального заковання" і „активізму", але образовістю та структурою продовжують всі особливості його стилю. Важливіші збірки:

„Oburącz" (1926), „Równanie serca" (1938), „Miejsce na ziemi" (1945), „Sprząd" (1930), „Najmniejszych".

DYLAN THOMAS (1914-1953)

Народився у Соансі, Велз. Один із найоригінальніших поетів нашого століття, що його вплив сягає далеко за межі англійської літератури. Поезія Томаса вирізняється блискучою, точ суб'єктивною, метафоричною та жовкими експериментами, в яких дорівнює йому тільки Джойс. За всім цим, однак, часто криється справжня поезія, пошук почувань та роздумвань, часто просякнута гумором. Головні твори:

„Eighteen Poems" (1934), „Twenty Five Poems" (1936), „Deaths and Entrances" (1946), „In County Sleep and other Poems" (1952); „Artist as a Young Dog" (1940), та інша „Under Milk Wood" (1954)

